

Brokkelkop

Brokkelkop

Conrad K. Alderman

Schrijver: Conrad K. Alderman

Coverontwerp: © Can Stock Photo Inc/mimagephotography

ISBN: 9789462544406

Uitgegeven via: Yanga.be | Yanga.nl

Print: Printforce, Alphen a/d Rijn

© Conrad K. Alderman

1.

VERGEET ALLES WAT je denkt te weten over zombies. Het is geen zootje ongeregeld dat samentroept voor een supermarkt op jacht naar de idioten die zich op het dak hebben verschanst. Geen blauwgroene griezels die traag op je af komen gestrompeld om je hersenen op te eten. Het zijn geen wandelende doden, het zijn dode levenden. Vale, oninteressante figuren die zich lusteloos voortbewegen en je nooit recht in de ogen kijken maar altijd verveeld in de verte staren. Altijd op zoek naar een doel in hun zinloze bestaan. Met hun ongezonde, bleke huid. Glazige, bloeddoorlopen ogen en een hopeloos kapsel. Brokkelkoppen.

Ik kijk naar mezelf in de spiegel en vraag me af waarin ik van hen verschil. Toegegeven, mijn ogen zijn vooral rooddoorlopen van alweer een halve nacht gamen en de slechte staat van de huid is het gevolg van een puberteit die waarschijnlijk blijft duren tot ik al lang de dertig gepasseerd ben. Als ik al ooit zo oud word.

Ik pulk aan de verse puist op mijn voorhoofd tot die openbarst en naast een kleine krater ook een witte smurrie achterlaat. Ongetwijfeld zal dit nog meer bobbel veroorzaken. Alsof ik nog niet lelijk genoeg ben.

Door een spleet tussen de gordijnen van het enige raampje in mijn belachelijk kleine kamer, straalt het eerste ochtendlicht naar binnen. Het is maandag, nog een eeuwigheid tot het weekend en ik voel nu al dat het een rottag wordt. Ik haat mijn leven.

'Het is nu 7 uur 30, tijd om op te staan.'

Mijn tablet komt tot leven. Een wekker die je wakker maakt wanneer je lekker ligt te slapen, geweldige uitvinding, behalve als je daadwerkelijk aan het slapen bent.

'Het is tijd om op te staan, over 45 minuten heb je een afspraak met Gunnar Schwarz op locatie onbekend,' gaat het verder. 'Kop toe Vicky,' snauw ik het apparaat af. 'Ik ben al wakker.' 'Zoeken naar bakker ... er zijn geen bakkers in de buurt gevonden. Wil je dat ik verder zoek?'

Geweldig, een vrouw die alles voor je wil doen. Als ze uit meer bestond dan alleen wat plastic en elektronica, ik zou beslist met haar trouwen.

'Laat maar, ik heb geen honger,' antwoord ik met enige sarcasme die ze wellicht nooit zal oppikken.

Tweeduizend jaar beschaving en ze slagen er nog niet in fatsoenlijke spraakherkenning te ontwikkelen. Het zal wel weer aan mij liggen.

'Wat zei je daar allemaal?'

Deze keer is het mijn moeder die net haar kop door de deuropening steekt.

'Ma, verdomme ik heb al duizend keer gezegd dat je moet kloppen voor je mijn kamer binnenkomt en ik was tegen Vicky aan het praten.'

'Je zou beter eens met een echt meisje praten, kleed je verder aan en maak dat je beneden bent, het is al bijna acht uur.'

'Half acht,' mompel ik.

'Wat zeg je? Praat toch eens duidelijk, je bent verdorie bijna achttien.'

Voor ik de kans krijg om er tegenin te gaan, draait ze zich om en loopt ze verder naar de kamer van mijn baby-zusje Aurelia. Mijn oude kamer. Mijn oude, veel grotere kamer. Maar ja wie ben ik. Ik tel toch niet mee en het nakomertje moest natuurlijk een kamer krijgen naast die van mijn ouders. Alsof er geen babyfoons bestaan.

Ik neem een t-shirt uit de kast, besluit dat mijn onderbroek best nog een dagje langer gedragen kan worden en kleed me verder aan. De kousen waarmee ik gaan slapen ben hou ik ook maar aan. Ik haat koude voeten. Op de gang hoor ik mijn moeder kwetteren tegen Aurelia.

‘Wie is mama’s lieveling, wie is mijn allerliefste meid?’
Wrijf het er maar in. Aurelia vindt al die aandacht in elk geval
geweldig en plast spontaan in haar luiertje met eenhoorntjes-
opdruk.

Het eerste wat me opvalt wanneer ik de keuken
binnenwandel is de misselijkmakende geur van verbrand
haar. Aan de ontbijttafel zit mijn drie jaar jongere zus
Cassandra, verdiept in een of ander papieren boek. Op haar
hoofd een knipkap-kapje dat haar kapsel met militaire
laserprecisie bijwerkt.

‘Verdomme Cassie, is dit nou de tijd en de plaats om je haar
bij te knippen? Je bent gewoon een slaaf van je uiterlijk. Heel
de keuken stinkt er naar.’

‘Ben je zeker dat je jezelf niet ruikt,’ lacht ze me toe met die
betweterige tuitmond van haar.

‘Kinderen, kinderen, rustig, chilly billy.’

Deze keer is het mijn vader, de grote Ilias Grijspeerdt, die me
met een of andere dwaze term uit zijn jeugd elke kans op een
gevatte replek ontnemt. Hij sopt nog een ontbijtkoek in zijn
dampende mok koffie en in een ultieme poging tot
multitasking tracht hij tegelijkertijd een of andere nieuwssite
te lezen op zijn rotablet.

Oprolbare tablets zijn een geweldige uitvinding die het beste
van het Oude Egypte en de 21ste eeuw combineren, maar net
zoals drieduizend jaar geleden hou je ze best met twee
handen open omdat ze de vervelende neiging hebben zichzelf
op te rollen.

‘Rotding, dat blokkeert hier verdorie volledig en nu is hij ook
nog een of andere update aan het installeren! Susie, heb jij dit
ding doen vastlopen?’

Mijn moeder heet eigenlijk Suzanne, maar als pa iets nodig
heeft noemt hij haar altijd Susie. Ma is dit soort buien van
mijn vader al gewend. Eerst begint hij te roepen tegen de
bron van zijn ergernis, meestal iets dat zijn technologische

petje te boven gaat zoals een blikopener, vervolgens maakt hij het erger door ongeduldig op alle mogelijke en onmogelijke knopjes te drukken en tot slot zoekt hij iemand om de schuld te geven, meestal mijn moeder want die schiet hem dan altijd ter hulp.

‘Schattie, rustig nou, doe één ding tegelijkertijd en laat die tablet effe rustig updates installeren,’ sust ze. ‘Ach wat weet jij nou van techniek.’ Zijn woorden zijn amper koud of het ding komt terug tot leven, waarna hij mopperend zijn zoveelste nederlaag moet slikken. Technologie 1, pa 0.

Pa heeft net op tijd ingebonden en dus zoekt Suzanne, gesterkt door haar morele overwinning, een extra doel om haar pijlen op te richten. Wat ze in een lange slungel als ik probleemloos vindt.

‘Jongen toch, je ziet zo bleek, heb je de zelfbruiner gebruikt die ik je gegeven heb?’

‘Ja, maar dat spul werkt niet,’ lieg ik. Geen haar op mijn hoofd dat er aan denkt om een of andere chemische smurrie op mijn gezicht te smeren. Met mijn probleemhuid krijg ik er wellicht alleen maar meer puisten van.

‘Dat kan niet, weet je wel hoeveel dat heeft gekost? Dat is niet zomaar een of ander wit product, dat is van Novoxynol.’

Waarop mijn zus haar nutteloze feitenkennis bovenhaalt en met haar ogen naar boven gedraaid opmerkt dat Novoxynol geen farmaceutisch bedrijf is maar het hoofdbestandsdeel. Bijgevolg is het wel degelijk een generisch product, want anders zou het een hippere naam hebben.

‘Oh, dank je schat,’ zegt ma. Typisch, als ik ook maar iets slims zeg, krijg ik gegarandeerd de wind van voren, maar miss boekenwurm krijgt een schouderklopje.

Ik krijg de gebruikelijke preek over hoe ongezond ik er wel uit zie en dat de mensen gaan denken dat ik een zombie ben en dat ik nooit een leuk meisje zal ontmoeten als ik me blijf kleden als iets dat uit de vuilnisbak kwam gekropen. Dat laatste is nieuw en behoorlijk oneerlijk want ik heb nog wel

een vers zwart t-shirt aangetrokken en dat ik wat bleek zie komt misschien door het feit dat het altijd regent, die zonnestralen van daarnet even daargelaten.

‘Eet tenminste wat!’ probeert ze nog.

‘Ik eet niet ’s ochtends, ik krijg toch niets binnen.’

‘Luister naar je moeder, jongen,’ springt mijn vader haar bij in een doorzichtige poging zijn eerdere uitval goed te maken.

Tegen zoveel ouderlijk gezag ben ik niet opgewassen. Ik neem een beschuitje en spoel het door met een slok zwarte koffie. Stemmig zwart de kleur van mijn hart. Dat is trouwens ook de boodschap die vandaag op mijn t-shirt te lezen valt. Mijn ingewanden gaan hier echter niet mee akkoord en voor ma de kans krijgt op te merken dat één beschuitje geen volwaardig ontbijt is, snel ik de keuken uit naar mijn porseleinen troon. Soms lijkt dit de enige plek in heel onze flat waar ik even tijd heb om tot rust te komen. Niet lang natuurlijk, want even later klopt pa al op de deur van het toilet.

‘Dag zeun, handjes wassen na het plassen, hè!’ Waarop ik hem fluitend de voordeur achter zich hoor dichttrekken.

Een nagenoeg kale, behoorlijk mollige vader die bij een energiebedrijf werkt, een betweterige jongere zus, een overbezorgde moeder die heel de dag doorbrengt met mijn baby-zusje ... het klinkt als een tekenfilmserie. Mijn hele leven als tweedimensionaal vermaak. Ik kan er haast om lachen.

De familie Grijspeerdt, ook in stereo.

Ik spoel de wc door, vergeet mijn handen te wassen, grijp mijn rugzak van de haak en roep dat ik weg ben. Nog voor ik antwoord krijg sta ik op de gang van ons flatgebouw. De vijfde verdieping van *Residentie Avondrust*. Alweer een bewijs dat je niet creatief hoeft te zijn om geld te verdienen. Echt rustig is het trouwens niet, want halverwege de gang staat pa tegen iemand te brullen.

2.

'HET IS ALTIJD hetzelfde liedje met jullie soort. Jullie hebben niks respect voor een ander. Het enige waar jullie goed in zijn is mensen het leven zuur maken.' Het schuim staat op pa's lippen. Zijn hoofd ziet er uit als een tomaat, zij het dan eentje die de winkelrekken niet zou halen wegens niet appetijtelijk. Hij pauzeert om naar de nodige adem te happen en nieuwe verwijten te verzinnen. Het lukt hem niet goed.

'Jullie, jullie ... verdorie dit is hier Avondrust, niet nachtlawaai, niet boenka, boenka doe maar op ...'

Ik heb pa wel vaker zien tieren en schreeuwen, maar meestal is het tegen de televisie of een of andere niet aanwezige tegenpartij. Soms herinnert hij zich incidentjes van jaren geleden en wordt hij net zo boos als toen. Meestal zelfs bozer. Als mijn vader een superheld zou zijn, dan was zijn kracht onnozele dingen oprakelen. Zo manhaftig als nu heb ik hem echter nog maar zelden gezien, wat alleen kan betekenen dat hij een tegenstander heeft die hij probleemloos de baas kan en die het nu moet ontgelden voor al die keren dat hij zijn mond niet durfde te openen tegen iemand van zijn eigen kaliber. Ik vermoed dus dat het om een peuter of een oud vrouwtje gaat.

Ik loop wat dichterbij, pa staat bij de deur van het appartement van de familie Mulder. Dat staat toch al jaren leeg?

De gang is halfdonker en het enige licht dat vanuit het appartement komt is afkomstig van een oud televisietoestel dat behoorlijk luid speelt. Tot mijn verbazing zie ik in de deuropening een vrij imposante gestalte. Duidelijk een man in een wit onderhemdje, even dik en amper kleiner dan pa. Wanneer mijn ogen aan de duisternis wennen zie ik een man

van tegen de vijftig, zwart haar op zijn hoofd en minstens evenveel op zijn borst en schouders.

En dan dringt het tot me door.

Het is een zombie!

Die glazige blik in de ogen is onmiskenbaar. Dat en het feit dat hij meer interesse toont in de vlieg die net zijn appartement komt uitgevlogen, dan in de driftkikker die voor hem staat.

‘Dit is hier een net gebouw, kijk eens wat een rommel dat hier op de gang staat!’

Pa wijst naar het vijftal dozen dat tegen de muur staat opgestapeld.

‘Ik ben er net niet over gestruikeld, er is hier al zo weinig licht in deze gang, als je dan ook nog hindernissen gaat aanleggen breek ik geheid mijn nek.’

Ik zou kunnen opmerken dat pa voldoende licht zou hebben als hij zich de moeite had getroost op een van de lichtknopjes in de gang te drukken, maar houd wijselijk mijn mond. Als het niet met stem te bedienen valt, is het doorgaans te veel moeite voor hem.

Hij pikt een van de dozen op en duwt ze in de handen van onderhemdje.

‘Hier, ruim je rommel op en zet verdorie die televisie stiller, je hoort het ding tot op de gang.’

Het is een fraai plaatje. Een zombie met een doos in zijn handen die de kleur van de muren bestudeert – de vlieg is ondertussen weggevlogen – terwijl tegenover hem pa zijn beste impressie van een bruisend aspirientje in een veel te klein glas water geeft.

De strijd der titanen wordt echter bruusk verstoort door ma die op de herrie is afgekomen.

‘Tom, tegen wie sta je hier zo te schreeuwen, wat moeten de burens niet denken!’

‘De burens? Denk je dat de burens hier van weten?’

Pa tracht vanuit zijn ooghoeken onderhemdje in de gaten te houden terwijl hij zich naar ma richt. Onderhemdje zet zijn doos op de grond en schuifelt terug zijn appartement binnen. De deur laat hij open staan.

‘Zie je dat ...’, begint pa, maar ma laat hem niet uitspreken.

‘Tom Grijspeerdt, nu moet je eens goed naar mij luisteren,’ zegt ze met zoveel mogelijk tanden op elkaar geklemd. Haar manier om lawaai te maken zonder dat iemand het hoort. ‘Wanneer ga jij nou eens leren luisteren als ik je wat vertel.’

Pa haalt diep adem. Z’n vingertje in de aanslag om ma eens goed op haar stuk te zetten. En dan bedenkt hij zich en houdt zijn lippen stijf op elkaar. Je kan ma beter niet tegenspreken, dat beseft hij maar al te goed.

‘En jij, haast je een beetje, Gunnar staat je al op te wachten,’ zegt ze terwijl ze mijn t-shirt in mijn broek propt.

‘En kleed je een beetje fatsoenlijk.’

Mode-advies kan ik echt missen als de pest, dus ik draai me om en loop de gang uit. Achter me hoor ik het gekibbel van mijn ouders –pa heeft kennelijk toch gewaagd iets te antwoorden– dat overstemd wordt door de televisie van onderhemdje. Hij heeft hem kennelijk nog luider gezet. Ik hoor een of ander enerverend pianodeuntje en nog wat oubollige instrumenten. Zombies zijn dol op die antieke zwart-wit slapstick filmpjes met een of ander mannetje met een rare hoed en een soort stok. Of die met een gemene dikke vent die zich steeds boos maakt op zijn onhandige magere vriend. Staatstelevisie op zijn best. De enige zender die nog volgens het voorhistorische systeem van opdring-televisie werkt en de hele dag en een stuk van de nacht herhalingen uitzendt van oude rommel, met klokvast om half zeven ’s avonds de quiz *Cubix*. Voor de weinige zombie’s die werken is dit het signaal om alles te laten vallen en zich naar hun zetel te reppen om naar de flauwe grappen van quizmaster Cray Alexey te luisteren. De vragen zijn wel te moeilijk voor hen, maar een dag zonder *Cubix* is een verloren dag. Of een

zondag, want dan wordt het niet uitgezonden. Daarna volgt een nieuwsuitzending. De nieuwsankers zijn al jaren geleden vervangen door computeranimaties, maar weinig mensen zien het verschil en zombies al helemaal niet. Volgens mij bestaat die zender enkel nog voor hen.

Voor hen en mijn ouders, want zij vinden het ook belangrijk elke dag naar *Het nieuws*, zoals ze dat noemen, te kijken. Volgens mij moet dat woord vroeger een heel andere betekenis gehad hebben, want met een keuze tussen 38 gespecialiseerde non-stop nieuwszenders en webpagina's die zich elke nanoseconde bijwerken, snap ik echt niet waarom ze naar die achterhaalde berichten willen kijken. Het zal wel iets van hun generatie zijn.

Wanneer ik buiten kom, heeft de zon die me vanochtend op mijn slaapkamer trachtte te verblinden, zich verstopt achter een paar grijze regenwolken. Dat belooft. Ik zou eens één keertje droog op school willen aankomen.

Gunnar staat me inderdaad al op te wachten naast het muurtje waar vroeger de brievenbussen hingen. De dreigende regenbui is niets vergeleken met de blik in zijn ogen, die staat pas echt op onweer. In de zes jaar dat ik hem ken heb ik echter geleerd dat dit een verdedigingsmechanisme is.

Hij kan het niet verdragen dat hij lachend en vrolijk iemand begroet die vervolgens een rothumeur blijkt te hebben. Daarom kijkt hij zelf altijd heel nors. Al lijkt het er soms wel op dat hij dat enkel bij mij doet. Gunnar heeft me nodig. Ik ben zijn klankbord en zijn maatje om overal mee naartoe te zeulen. Meestal naar het huis van een of andere onbereikbare liefde die hij dan *toevallig* tegen het lijf tracht te lopen. Een stalker is er niks tegen. Ik heb hem natuurlijk ook nodig want hij is de enige die nog doet alsof hij soms naar me luistert.

'Hoi,' probeer ik voorzichtig.

‘Waar bleef je zo lang? Je ma zei toch dat je onderweg was? Jij wordt echt elke dag trager.’

Nog voor ik ook maar een woord kan zeggen, komt pa de deur uit gestoven, nog steeds in een bitsige strijd verwickeld met onderhemdje of ma, maar dit keer in zijn hoofd. Alweer een leuke herinnering voor Oprakelman.

‘Goeiemorgen meneer Grijspeerdt,’ slijmt Gunnar. Pa gunt hem zowaar een blik waardig en mompelt iets terug. Ik kan wel door de grond zakken van schaamte.

‘Wat heeft die gebeten?’

Ik wil Gunnar het gevatte antwoord *een zombie* geven, maar dit keer is het Cassandra die op haar beurt naar buiten komt gewandeld en mijn mededeling verstoort. Wanneer ze ons ziet staan, richt ze die spitse neus van haar nog een beetje hoger en loopt ons voorbij alsof we er niet zijn.

‘Hey Cassandra, mooie baret heb je op,’ tracht Gunnar haar te versieren. Waarop Cassandra haar pas gelakte middenvinger naar hem opsteekt. Oranje nagellak, wat bezielt haar. Ze stapt op haar fiets en rijdt weg. Gunnar staart haar na. Ik geef hem een por tegen zijn zij.

‘Kijk niet zo man, dat is mijn zus, die is amper 15 en alleen geïnteresseerd in zichzelf.’

‘Hè, doe niet zo raar, ik vroeg me gewoon af waarom iemand met dit weer een baret draagt, het is bijna zomer,’ zegt hij.

‘Wat boeit dat nou,’ antwoord ik geïrriteerd. ‘Het gaat trouwens regenen en ga je nou eindelijk luisteren naar wat ik te vertellen heb?’

Gunnar overweegt even ‘nee’ te antwoorden maar beseft gelukkig dat het een retorische vraag is

‘Ok, wat heeft je pa zo gebeten en waarom ben je zo grandioos te laat,’ overdrijft hij.

‘Er is een zombie naast ons komen wonen,’ zeg ik opgewonden.

3.

GUNNAR KIJKT ME ongelovig aan. Zoals hij altijd kijkt wanneer ik iets vertel.

‘Een zombie? Daar gaat de buurt. Dat flatgebouw waar jij woont was al aan het verloederen, maar als er nu ook nog zombies wonen ... Echt, het gaat helemaal bergaf met onze sector.’

‘Waarom zou die hier komen wonen zijn?’ vraag ik.

‘Zombies worden toegewezen aan een sector, die wereldverbeteraars van A.A.P zullen hier wel weer achter zitten.’

‘Maar waarom dan net hier, naast ons?’ Ik probeer niet al te melodramatisch te klinken, maar ik voel me wat moedeloos worden. De dag was al niet geweldig begonnen, nu is hij officieel om zeep.

‘Tja, elke sector is verplicht een aantal zombies te huisvesten, er staan doorgaans toch genoeg woningen leeg na de Bijna-Zombie-Apocalyps van 2020. Alleen is het natuurlijk wél opvallend dat het aantal zombies dat een sector opneemt, of beter niet opneemt, vooral afhangt van wie er al woont en hoeveel geld ze hebben.’

Gunnar kijkt misprijzend naar boven.

‘Zie je dat, dat raam op het vijfde is dichtgespijkerd, typisch voor een zombie-flat.’

Ik kijk naar boven en zie inderdaad dat het raam naast onze badkamer en het grotere raam daarnaast vakkundig zijn gebarricadeerd. Dat was me nog niet eerder opgevallen, maar dat is natuurlijk ook geen kunst want ik loop meestal met m’n kop in de grond.

‘Misschien was dat al,’ zeg ik. ‘De flat van de Mulders stond immers al heel lang leeg.’

‘Vergeet het maar, ik heb me laten vertellen dat alle ramen van zombie-flats worden dichtgespijkerd om te vermijden dat ze uit het raam sukkelen elke keer ze het belletje van de ijscoman horen.’

‘Maar die komt hier al jaren niet meer’, zeg ik.

Ik word een beetje nostalgisch bij de gedachte aan ijsjes. Ik herinner me nog goed hoe ik als tienjarig knaapje elke dag van de zomervakantie op de stoep voor onze flat op de ijscoman zat te wachten. Dat vrolijke deuntje van zijn karretje was het enige lichtpuntje in die druilerige vakantiedagen. Ik krijg plotseling enorme trek in aardbei-ijs. Al was het natuurlijk net dat ijs dat onze ijscoman een veroordeling tot tien jaar gevangenisstraf heeft opgeleverd. Te roze.

‘Ze zouden die ramen beter niet dichtmaken,’ zegt Gunnar cynisch. ‘Zou helemaal geen kwaad kunnen moest er af en toe een zombie wat te ver naar buiten zou leunen.’

Gunnar kan behoorlijk hardvochtig uit de hoek komen. Vooral zombies moeten het ontgelden, al is hij niet bevooroordeeld, hij haat gewoon iedereen. Althans dat is de filosofie die op zijn t-shirt te lezen valt.

‘Stomme brokkelkoppen,’ voegt hij er nog aan toe en spuwt op de grond.

Zombies haten is natuurlijk niet moeilijk, je loopt ze letterlijk en figuurlijk overal tegen het lijf, zijn totaal niet geïnteresseerd in jouw leefwereld en ze kosten de maatschappij handenvol geld. Tenminste, daar zeurt pa altijd over.

‘Pa was bijna gevallen over een stapel dozen in de gang, zou die zombie die daar hebben gezet?’

Gunnar schudt zijn hoofd. ‘Nee, dat doen zombies niet tenzij het hun job is, want je kan die sukkels wel degelijk een job aanleren, je moet ze alleen constant in de gaten houden. Waarschijnlijk zijn die dozen daar gezet door iemand van het agentschap. Zo een maatschappelijke pipo die één keer in de

week langskomt om te kijken of ze niet te veel schade berokkend hebben en om de vuilniszakken buiten te zetten.'

Met het agentschap bedoelt Gunnar de A.A.P oftewel het Agentschap voor de Aanvaarding van Parallelburgers. Enkele jaren geleden had een of andere potloodnek bedacht dat het woord zombie een al te negatieve bijklank had en dat je beter sprak van parallelburger. Op die manier zou de wrijving tussen normale mensen en zombies wegebben en zouden ze beter kunnen integreren in de maatschappij. Los van het feit dat hij met dat *normale mensen* ook al niet echt politiek correct overkwam, had de term weinig succes. Niemand kon het woord zonder spelfouten schrijven en de afkorting van het agentschap was ook niet bepaald gelukkig gekozen. Zombies klinkt trouwens al een stuk sympathieker dan brokkelkoppen, zoals de meeste minder politiek correcte mensen ze noemen.

Zombies zweten namelijk niet. Niet dat ze veel grote inspanningen doen, maar als ze toch al eens iets ondernemen waarbij een gewoon mens flink zou zweten, dan barst hun huid net onder de haarlijn van hun voorhoofd. Soms verspreid dit fenomeen zich over heel hun gezicht dat als het ware lijkt het af te brokkelen, vandaar de naam.

'Tiberius!'

Dat is dan weer mijn naam, mijn rotnaam.

Dit kan niet waar zijn. Alsof ik nog niet genoeg aan m'n hoofd heb, zie ik ma in haar weinig verhullende kamerjas en konijnsnippers naar buiten wandelen. Ik hoop dat dit een hallucinatie is, slaapgebrek doet je soms dingen zien die er niet zijn, toch?

Helaas hoor ik Gunnar op zijn gebruikelijke, verdacht vriendelijke manier 'goeiemorgen mevrouw' zeggen.

Ma trapt hier natuurlijk met open ogen in en vergeet waarom ze me achterna is gelopen en nu buiten op straat in haar net-uit-bed verschijning staat. Wat moeten de burens niet denken.

'Oh, eh goeiemorgen Gunnar, alles goed met je ouders?'

Wanneer iemand naar je ouders vraagt, gaan ze er volgens mij van uit dat het met jou toch fantastisch gaat omdat je ze je geweldig vinden. Het is één van de eerste signalen dat ze je als volwassen beschouwen. Aan mij vragen ze meestal hoe het op school gaat.

‘Prima mevrouw, dankuwel. Ik zal hen zeggen dat u naar hen gevraagd hebt.’

Moest ik fatsoenlijk ontbeten hebben, het zou terug naar boven komen. Nu proef ik enkel gal en een beetje koffie.

Ik zie ma lichtjes blozen en zowaar giechelen als een schoolmeisje. Al is het vooral de schooldirectrice die in haar boven komt als ze zich tot mij richt.

‘Neem hier eens een voorbeeld aan Tiberius, die jongen kent zijn wereld tenminste.’

‘Ja, ja’ antwoord ik erg verveeld en vooral vernederd. ‘Wat is er?’

Bijt mijn neus niet af. Ik kwam gewoon even vragen of je wel een schone zakdoek bij hebt, het gaat regenen en je bent al zo snel verkouden.’

Ik wou dat het regende. Nee, ik wou dat het onweerde en dat een gigantische bliksemschicht me verpulverde en met mij heel onze sector. Ik geef me gewonnen.

‘Nee, ik hoef geen zakdoek.’

‘Het is al goed, kom achteraf niet klagen.’

Ik denk niet dat ze het echt meent, maar dit gesprek moet dringend stoppen.

‘Kom Gunnar, we moeten er nu echt vandoor of we komen te laat.’

Ma loopt eindelijk het gebouw terug binnen en ik wandel verder. Nog geen vijf meter verder hoor ik haar nog iets roepen, maar ik begrijp het niet helemaal. Ik draai me om en zie dat Gunnar haar nog steeds staat na te kijken. De blik in zijn ogen is er eentje die een dunne lijn tussen beschaving en dierlijke lust bewandelt.

‘Gunnar, kom nou!

En dat is dan een volwassene. Hij is vorige maand achttien geworden, maar ik lijk wel tegen een kleuter bezig.

Of eerder een hormonale tiener.

‘Zeg die ma van jou ...’ begint hij. Ik geef hem geen kans zijn ongetwijfeld ranzige opmerking af te maken.

‘Laat het, vertel me liever wat ze nog nariet.’

‘Och, iets over dat je je zus vandaag een beetje moet ontzien ofzo. Wat zou ze daar mee bedoelen?’

‘Ik weet het niet en het interesseert me niet. Zullen we nou eindelijk?’

We lopen verder naar school. Zombies kunnen ons voorlopig gestolen worden en we praten over de gebruikelijke dingen.

In mijn geval zijn dat games, in dat van Gunnar is dat zijn zoektocht naar liefde op Aladyn, het web zoals men vroeger zei..

Zoals steeds doet Gunnar alsof hij naar me luistert, maar elke kans die hij krijgt onderbreekt hij mij om zijn eigen ding te vertellen. Dat is de rangorde, ik word waargenomen, maar er wordt niet naar me geluisterd.

‘Echt Tiberius, dit keer heb ik mijn schat gevonden. We hebben weer uren met elkaar gepraat.’

‘Heb je haar dan ontmoet?’ vraag ik verbaasd.

‘Nee, natuurlijk niet, via die datingsite. Je weet toch dat ze nog getrouwd is en een beetje last heeft van haar knieën waardoor ze niet lang op haar benen kan staan. Ze komt liever niet buiten voorlopig.’

Voor iemand die altijd alles over alles lijkt te weten, kan Gunnar behoorlijk naïef zijn. Al weken heeft hij een chat-relatie met ene Selena. Shaky Selena. Die bijnaam heeft ze vooral te danken aan het feit dat ze een bar uitbaat met haar man en zelf ook graag een glaasje achterover slaat. Haar man vindt het bovendien helemaal niet erg dat zij die gesprekken met Gunnar heeft, want ze hebben een speciale relatie.

Oh en geldproblemen uiteraard.